

Teir
tiltiknu
NILFISK
dustsúgv-
ararnir

Pf. MARIA POULSEN & Co.

TLF. 2000

TORSHAVN

TLF. 2001

Vit hava altíð á goymslu
alt tilfar til

blikksmíð
sanitet
hitaverk

DEMICH

Tlf. 1776 - Tórshavn

Verður sent um
alt landið

Piskifløti – Smør

Vit hava nú friskan piskiflota og friskt smør hvønn dag.
Mjók hava vit nógv.

AS. THORSHAVNS MÆLKEFORSYNING
& MARGARINEFABRIK

Spinnid í Gøtu

tygum fáa gott tóg, og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll slog av
føroyskum tógvi.

TØTINGARVIRKID

vj Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

Skrivstovukvinna

kon í maskinskriving, føroyskum og donskum og øll-
um vanligum skrivstovuarbeiði fær pláss á lands-
skrivstovu frá 1. februar 1967.

Løn eftir sáttmála við starvsmannafelagið.

Skrivlig umsókn verður at senda landsskrivstovu.

SKRIVSTOVUSTJÓRIN

GALVANISERAÐ RØR:

1/2" 3/4" 1" 1 1/4" 1 1/2" og 2".

Eisini ógalvaniserað, og øll slog av rørdilum.

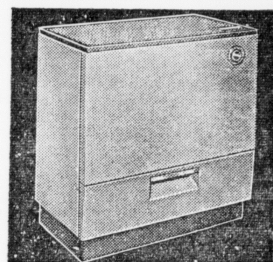
Eina is fyrsta flokks rør og rørdeilur.

Fáast altíð hjá

Pf. MARIA POULSEN

Telefon 2000 og 2001.

HESS-O-DAN
den
**varme-
rigtige
oliekamin**

- dejlig nem varme
- god økonomi
- indbygget tank...

Pf. Valdemar Lützen
Tórshavn — tlf. 1020

FØROYA

BANKI

Banki FØROYA

Max Catto: FEIGDARFUGLAR

(Framhald)
»Vit halda sjálvandi áfram?«
segði fyrirstöðukvinnan.

»Ja, sjálvandi.« segði faðir
Doonan.

»Og í góðum lag?«

»Í góðum lag.« segði hann.
Vit sötu og söu tey svørtu
skýggini bolta oman gjøgnum
dalin; faðir Doonan streyk eftir
pinnabeininum á einum av
teimum óvitunum, ið vóru næst
ir, tað tókst sum hann hevði
vilja latið nakað av avlopsmegi
sini til teirra. Knappliga reistist
Camille. Hon tók til beins om-
aneftir sum eitt, ið gekk í svov-
ni, snávandi um steinarnar. Fað-
ir Doonan hugdi so hugsunnar-
samur eftir henni, og fyrirstödu-
kvinnan sá út sum hon var heilt
í orviti.

Hon leyp upp og rann eftir
gentuni og tók í arm hennara.
Camille sleit seg leysa frá henni.
Vit hoyrdu bert okkurt orð av
tí sjáldsamu samtaluni — Camil-
le mólmaði lágmælt, sum orð
fyrirstöðukvinnunnar høvdu rakt
hana sjálva: »Burturkast...«. Og
tók hon navnini Harry upp-
aftur fleiri ferðir, sum tað skul-
di verið sigursteinur. »Vinar-
lag«, mælti hon sinnisrørd og
ákaerandi, »ja, men hava tyg-
um nakran sinna vist honum
vinsemd? Hava tygum nakran

tið sagt nakað, honum til
ugga?« Fyrirstöðukvinnan stóð
bara og bindi og gapaði; faðir
Doonan lurtadi eftir, og tað
var, sum at hann hevði høyr-
t okkurt ræðuligt í skriftastól-
inum.

»Hann er burtur.« rópti fyri-
stöðukvinnan. »Gloym hann nú.
Vit siggja hann ongantíð aftur.«
Fyrirstöðukvinnan hevði ikki
valt ser orðini væl, og Camille
svaraði so pínandi satt: »Eg
havi ongantíð sæð hann. Men
eg trúu uppá hann.«

Faðir Doonan lyfti tey
troystu bornini upp at standa.
Hann gekk omaneftir ímóti
fyrirstöðukvinnuni og Camille,
sum nú gret; einki er so rædu-
ligt sum tær í blindum eygum.
So segði hann við hana: »Hann
leyp út úr flog fyrir at hjálpa
okkum; kanska teir bert eru
farnir undan, at vita, hvussu
vegurin er.« Tað var nú ikki
so, og eg sá fyrirstöðukvinnuna
hvørt munnin saman. »Og í
næra fall vóru vit bæði góð við
hann.« helt faðir Doonan fram
so blíðmæltur, sum hann kundi
vera. Tey fylgdust leiðandi
hvørt annað.

Fyrirstöðukvinnan risti við
hovðinum. »Vita tygum hvat ið
eg kundi gjort við handa mann-
in?«, segði hon við meg, men

eg fekk tað ongantíð at vita.
Hon hevði tað hjá ser sjálvum.
og segði bara so klagandi: »Eg
havi fingið eyr niður í skógvar-
nar!« Líkasum eg kundi gjort
nakað við tað.

Bornini vóru komin í vana at
vera millum bondini, og djór-
ini tvarraðu frameftir.

Ljósið hvarv aftanfyrir fjallið
og myrkið seig saman um. Vit
dreivaðu omaneftir eins og
fangar, ið eru úti í garðinum og
ganga, og vit bíðaðu eftir, at
mánin skuldi koma undan. Tað
glóddi reytt upp úr stóru grýtu
í dalinum, og av og á ringdi
heit evja niður yvir okkum;
ikki eina einastu ferð vendu vit
okkum á at hyggja niðan móti
fjallaeldinum. Faðir Doonan
leiddi okkum so passaliga sum
vit kundu klára — vit gingu
eitt korter, og hvíldu í triggerar
minuttir, so bornini ikki skuldu
leggjast fyrir. Við einum fyri-
gevandi brosi segði hann við
fyrirstöðukvinnuna: »Tygum
sleppa ikki at sova í nátt, bert
ein stökutan blund. Tað eru
tíverri ikki stundir til tess.«

So smeyg hin ungi mánin ser
uppundan. Vegurin var sum
silvurband, og øll kundu nú
siggja at ganga. Faðir Doonan
murradi: »Sur le pont d'Avig-
non« og bað bornini taka und-
ir. Tey smáu svørtu andlitini
vóru uttan einka í tí bleika
mánalýsinum, og tey smáu
sjengrandi málini vóru sum
feigdarboð til titringar fjallsins.

»Syng við.« hvesti fyrirstödu-
kvinnan í meg, og hesin gamli
eysturrikarlæknin, ið hevði fing-
ið blóðru á fótin og sum ann-
ars hevði dámt betur okkurt av
Schubert, tók undir at syngja
»Sur le pont d'Avignon« —
lógði!

Tað var út ímóti miðnátt, tá
ið faðir Doonan stegði á so
knappliga. Hann sá okkurt
fremri á veggnum. Sangurin
tagnadi; tað hómaðust skuggar
á skákinum. — Blámaðurin
Charlie trein út í mánalýsið.

Faðir Doonan hugdi at fyri-
stöðukvinnuni og gav henni
ávaring, og hon skilti. »Eg skal
ikki tala.« Vit söu nú Harry
Frobisher sita á einum steini,
og at hann hevði latið seg úr
eðrum stívlunum. Marcel lá á
kne frammanfyrir honum og
fekk við at mykja tað skalada
beinið. Teir hugdu so finskir at
okkum, tá ið vit nærkaðust.
Moltin og uttan at hyggja upp
segði Marcel: »Hann er vána-
ligur í fótinum.« Teir høvdu
bert verið fyrir óhappi, ikki
hildu teir, at vit høvdu nakað
at finnst at teimum fyrir.

Faðir Doonan og eg fóru yv-
ir til Frobisher at hyggja at
brekinum. Fótliðurin var ógvu-
liga hovin, húðin stóð á tambí.
Eg royndi at bloyta eitt sindur
og bant honum um.

Lágmæltur segði faðir Doon-
an við Frobisher: »Tit skuldu
ikki verið farnir undan fyrir at

kanna vegin. Tað var vakurt
gjort, men vit eiga øll at taka
tað sum tað kemur í felag.«

Hann royndi at lætta teimum
um. Men tilíkir fantar kunnu
vera sera viðkvæmir. — um ein
so tyðuliga vil sleppa teimum
undan skuld. Tað verður tvørt-
urímóti til, at teir kenna seg
enn meira sekar. Frobisher
hevði upp hondina og hugdi ill-
ur at prestinum. »Hvat fanan
er tað, tygum tala um, maður?«
segði hann. »Vit rýmdu frá
tykkum.«

»Ja, men ikki so langt.«

»Vit høvdu verið farnir long-
ur. Halt uppat við hasum hetju
prátinum. Og haldi tygum
burtur frá okkum, vit skoyta
ikki um hatta smikursota tosið.«

Fyrirstöðukvinnan stakk sam-
an, bæði av sorg og harmi.
Harry Frobisher reistist. Hann
royndi fótin, og nevaði ímóti
faðir Doonan, ið ætlaði at
stýða hann. Síðan var ikki orð
felt um tað, ið farið var, so at
eingin illneitan skuldi stand-
ast av. Charlie skar eina grein
av til Frobisher at nýta til
hokju. Frobisher tók hann og
stakraði á, meðan hann studdi
seg við arm Marcel.

Vit hildu leiðina fram, tyngd
og tigandi. Tíggju minuttir fyrr
vóru vit so glað og næstan
eydnusel, og vit sungu tá »Sur
le pont d'Avignon.«

(Framhald)